

Diàleg amb els senyors

Jaume Maspons i Francesc Brustenga

anterior i actual alcaldes, respectivament.

Com tots sabeu, i com es va publicar en el número anterior de «Ronsana», hi ha hagut relleu a l'alcaldia del nostre poble. En Francesc Brustenga Galceran ha substituït a En Jaume Maspons i Barbany, que des de l'any 1956 ocupava l'esmentat càrrec.

No cal fer-ne aquí una biografia, doncs són prou coneguts per estalviar-nos aquesta feina, però sí que voldríem que fossin ells mateixos els qui ens expliquessin, a nosaltres i a tots els lectors de la revista, les experiències, satisfaccions, desenganys —per part del Sr. Maspons—, i les il·lusions, projectes, temors, etc. —per part del Sr. Brustenga—, que de tot hi ha i de tot hi deu haver hagut en un càrrec de tanta responsabilitat.

Els hem demanat aquesta col·laboració perquè la considerem interessantíssima de cara als veïns de Sta. Eulàlia, i perquè suposem que també per als entrevistats serà un mitjà fàcil de comunicació amb el poble: per aclarir conceptes, desfer malentesos i exposar criteris, cosa molt convenient sempre, i més positiva que el silenci, encara que sigui precisament aquesta la norma que s'estila.

EN JAUME MASPONS

Ens hem dirigit primerament a En Jaume Maspons, i si bé no preteníem pas un detallat informe de la seva actuació, sí que li hem demanat un resum general del seu pas per l'alcaldia, per cert força dilatat.

Ha acceptat amablement el diàleg i, encara que amb una comprensible prudència en dir coses de les quals ha de quedar constància, hem iniciat la conversa.

Permeteu-nos fer l'incís que, degut a la coneixença i relació al llarg dels anys, ens serà més fàcil parlar tal com ho fem a la vida normal, o sigui, tutejant-nos. Potser no serà tan protocolari o periodístic, però sí molt més natural.

Així disposats, doncs, li preguntem:

—A quina edat et vas fer càrrec de l'alcaldia, i a qui vares substituir?

—Tenia 45 anys (com passa el temps!) i vaig rellevar a l'Esteve Barbany.

—Recordes els que formaven part de l'Ajuntament, aleshores?

—Deixa'm fer memòria. Eren... l'Enric Duran Barbany, de can Duran; Josep Gravi Solé, de can Puig; Miquel Sampera Molins, de can Sampera; Francesc Margenat Piella (a. C. s), de Can Burguès, i Josep Ciurans Cabot, de can Ciurans. Jo també era regidor quan em van nomenar alcalde.

—Devies tenir un munt de projectes i il·lusions, en aquells moments. Quins eren els principals?

—En primer lloc, solucionar el pas de la riera al barri de Sant Cristòfol, doncs quan baixava rierada quedava el camí intransitable pels carros i el camió de la llet: més d'una vegada els veïns tenien d'arreglar-ho amb aigua fins a mitja caixa. També fer unes altres escoles, al Rieral, doncs les existents a La Sagrera eren insuficients. Arreglar tots els camins del poble perquè es pogués circular fàcilment; fer clavegueres per les aigües brutes; reforçar el «pont de can Donat», llums públics, etc.

—S'han complert?

—En general, sí, però alguns, com per exemple el reforçament del «pont de can Donat», encara no s'han pogut realitzar; sembla que, per fi, ara es portarà a terme.

—Quines són les dificultats principals amb què has topat?

—La qüestió econòmica sempre és la més important, encara que en alguna d'aquestes obres s'han aconseguit ajudes de la Diputació Provincial, i en altres, com per exemple en el sanejament de vivendes, del «Patronato de Gestión para Mejora de la Vivienda Rural», que depèn de la «Jefatura del Movimiento» i que per mitjà del meu càrrec de cap local ho vaig poder gestionar. Va col·laborar amb una ajuda més que regular als interessats.

—I quines les actituds que més t'han molestat, de la gent en general o d'algun sector en particular?

—Crítiques que s'han dit o s'han escrit, que jo he considerat que no eren raonables. Sé, de totes maneres, que és inevitable ser criticat. El qui no ho vulgui ser no pot acceptar pas un càrrec públic.

—Per què no has contestat o aclarit conceptes, en aquests casos, tenint mitjans per fer-ho, i no donar la impressió de no poder-te defensar?

—Perquè penso que seria un mai acabar. A més, no és el meu fort escriure.

—L'Administració a nivell superior condiciona molt l'actuació de l'alcalde?

—Com tothom sap, l'alcalde depèn del governador civil de la província, com els governadors depenen del ministre de la

Governació. Amb tot i això, l'alcalde té facultats per decidir moltes coses. Només en les extraordinàries necessita l'aprovació del Govern Civil. El governador el que vol és que els alcaldes, i els pobles, no li portin problemes.

—Quines consideres que són les millors més importants que has aconseguit?

—Doncs, les que ja he dit abans: el «vado» de can Font, en el seu temps, (ara ja requereix un pont), els col·legis del Rieral, les reparacions i millors dels de la Sagrera i de les vivendes dels Srs. Mestres, el pavimentat i aixamplament de molts carrers, especialment la pujada de l'església, que abans era molt estreta i perillosa, la construcció de clavegueres, enllumenat públic, etc.

—I quines són les que tenies interès en lograr i no s'han assolit?

—Els ponts de can Donat i de can Font són les coses que jo tenia interès en acabar, i encara no estan.

—La qüestió dels crèdits és important per fer obres?

—Sí, i més de la manera tan ràpida com es desvaloritza la moneda. Pensa el que es podria haver fet fa 10 anys amb una determinada quantitat de diners, que ara no n'hi ha prou ni amb el triple. Per tant, és molt més fàcil liquidar després l'amortització, ja que es paga sol, doncs queda incluit en el presupost de cada